

platí se každých 14 dní, neprodané páry, že jest vrátiti nepoškozené ne j p o z d ě j i do 15. č e r v n a 1922. Právní význam této doložky byl ten, že po 15. červnu 1922 Hynek M. odmítá zpětvzetí zboží a bude požadovati jen fakturovanou cenu 1984 Kč za dodané zboží, ať již bylo prodáno nebo ne. Rubem toho bylo, že obžalovaný po 15. červnu 1922 nebyl již povinen vrátiti zboží, nýbrž pouze zavázán zaplatiti 1984 Kč (§§y 1086, 1087 obč. zák.). Vzhledem k tomu pozbyla ovšem — nehledíc k otázce, zda jednostranně připojené doložky takového druhu na faktuře mají vůbec právní význam, i když faktura nebyla pozastavena — další doložka na faktuře, že obuv zůstává až do úplného zaplacení majetkem Hynka M-y, právního významu, to tím spíše, když na zboží, do té doby prodané, ale nezaplacené, Hynek M. vůbec nemohl si s právním účinkem vyhraditi práva vlastnického (§§y 1088, 367 obč. zák.). Dnem 15. června 1922 přeměnil se tedy původní nárok Hynka M-y z poměru komisionářského v obyčejný požadavek kupní ceny 1984 Kč; nezaplatil-li mu obžalovaný tento dluh před zavedením vyrovnacího řízení, porušil pouze smluvní závazek k zaplacení kupní ceny, ale nezadržel cizí věc, jemu svěřenou, a není tu ani objektivní skutkové podstaty zpronevěry. Po zavedení vyrovnacího řízení Hynek M. zachoval se tak jako ostatní věřitelé, přihlásiv celou pohledávku jako pohledávku z prodeje a kupu, byl si i v přihlášce vyhradil právo na zboží v komisi v ceně 1984 Kč, a neměl jiného postavení než ostatní věřitelé, zejména neměl práva na vyloučení po rozumu §u 11 vyrovnacího řádu (o právu odděleném již pojmově nelze mluvit). Schváleným vyrovnáním byla dotčena jeho pohledávka potud, že byla zapravena vyrovnací kvotou, a stěžovatel byl sprostěn povinnosti, nahraditi mu úbytek 50% (§ 53 vyr. ř.). Pokud tedy nalézací soud shledává v jednání obžalovaného skutkovou podstatu zločinu zpronevěry, jest rozsudek stížen zmatečností dle čís. 9 a) §u 281 tr. ř., kterou obžalovaný právem uplatňuje.

Čís. 1493.

Byl-li za dřívější sbíhající se trestný čin lichevní vyměřen trest vězení, jest za později souzený zločin vyměření trest žaláře, při čemž jest poměrně započítati trest vězení, již přisouzený (§ 265 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 13. února 1924, Kr II 129/23.)

Ne j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 12. prosince 1922, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem podvodu podle §§ů 197, 199 a) tr. zák., aniž mu uložena byla trest, zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu a uložil obžalovanému pro zločin podvodu dle §§ů 197, 199 a) tr. zák., jímž byl napadeným rozsudkem uznán vinným, podle §u 202 tr. zák. se zřetelem k §u 6. zákona ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n. a k §u 35 tr. zák., jakož i §u 265 tr. ř. a za použití §u 55 tr. zák. trest žaláře jednoho měsíce, zostřeného dvěma posty.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost státního zastupitelství, uplatňující důvod zmatečnosti čís. 11 Šu 281 tr. ř., jest odůvodněna. Hledíc k zásadě Šu 265 tr. ř. bylo při vyměrování trestu pro zločin podvodu dle §§ů 197, 199 písm. a) tr. zák., jímž byl obžalovaný napadeným rozsudkem uznán vinným, postupovati tak, jako kdyby bylo jedním rozsudkem bývalo rozhodováno jak o zločinu podvodu, tak i o přečinu řetězového obchodu a pleťích i přestupku předražování (§ 11 čís. 4, § 7 odstavec prvý zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.), pro které byl obžalovaný odsouzen předchozím rozsudkem lichevního soudu při zemském trestním soudě v Brně ze dne 28. září 1922, což ovšem dle povahy věci v tomto případě skutečně nebylo by nikdy bývalo možným vzhledem k ustanovení §§ů 1, 12 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 567 sb. z. a n. Nelze pochybovati o tom, že dle §§ů 34 a 35 tr. zák. bylo by bývalo vyměřiti trest podle Šu 202 tr. zák., který vyslovuje trest pro zločin podvodu jakožto delikt, na nějž jest stanoven trest ostřejší — tedy ž a l á ř e m, hledíc ovšem k přečinům Šu 11 čís. 4 a přestupku Šu 7 odstavec prvý lichevního zákona čís. 568/19 — a kromě toho p o k u t o u, stanovenou v Šu 11 čís. 4 lichevního zákona. Nalézací soud nesměl se tedy spokojiti trestem tuhého vězení, který byl obžalovanému uložen předchozím rozsudkem, a vysloviti, že další trest odpadá. Učiniv tak, vybočil z mezí svého trestního oprávnění, a jest tu zmatek čís. 11 Šu 281 tr. ř., uplatněný zmateční stížností státního zastupitelství. Trestem na svobodě za sbíhající se delikty byl by, jak uvedeno, mohl býti jen žalář a proto bylo obžalovanému v pozdějším rozsudku uložiti trest žaláře, nepřevyšujícího ovšem šest měsíců, hledíc k §§ům 6, 7 zákona ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n., jehož použití bylo navrženo v obžalovacím spisu, ale nezůstávajícího ve spojení s právoplatně vysloveným trestem tuhého vězení šesti měsíců, jenž byl jako n e j n i ž š í zákonný trest uložen rozsudkem předchozím a jež dlužno poměrně započítati do trestu žaláře, svou intenzitou za tímto trestem. Proto bylo vyhověti zmateční stížnosti, zrušiti napadený rozsudek ve výroku o trestu a přikročiti k novému vyměření trestu. Stalo se tak podle Šu 202 tr. zák., hledíc k §§ům 6 a 7 zákona čís. 471/1921 sb. z. a n. a k Šu 35 tr. zák. Polehčujícím nebylo shledáno ničeho, přitěžujícím pak, že obžalovaný opakoval svádění ke křivému svědectví u dvou osob a souběh zločinu s přečinem a přestupkem. Vzhledem na nevinnou rodinu obžalovaného, které by povstala delším trestem ve výživě škoda, bylo použito při výměře trestu Šu 55 tr. zák. a trest přiměřeně zostřen a jako celkový trest uznán přiměřeným trest žaláře v trvání pěti měsíců, do něhož se započítá trest tuhého vězení šesti měsíců, uložený obžalovanému předchozím rozsudkem lichevního soudu při zemském trestním soudě v Brně ze dne 28. září 1922, rovnající se dle názoru zrušovacího soudu svou intenzitou čtyřměsíčnímu žaláři, takže zbývá jako dodatkový trest za zločin podvodu ještě žalář jednoho měsíce, zostřený dvěma posty.